

על כורסא לזכרו של שלמה רון

שלמה, אשתו חנה, שתי בנותיהם ונכדם, התחבאו בממ"ד בבית בשעה שמחבלי חמאס פשטו על הקיבוץ. כאשר הבין, כי הם עלולים להתגלות, החליט לצאת ולהתיישב בסלון הבית, במחשבה שהמחבלים יחשבו כי הוא חי לבדו בבית, וכך לא יחפשו את יתר בני המשפחה בממ"ד. ואכן כך היה. שלמה נורה בסלון ביתו, ישוב על הכורסא שלו. בני משפחתו ניצלו בזכות גבורתו.

אל כורסא

לזכרו של שלמה רון

מילים: גלעד שגב

הימים עברו,
ואני חייתי,
וגם הספקתי
להיות אני

ומול תהום שחור,
אני יודע,
אני הבנתי
מה תפקידי

ואבקש עוד בקשה,
לתת שוב חיים,
למי שאהבתי
ושפרחים שפעם
ראיתי
יצמחו בגינתכם.

ומשאלתי היחידה,
שרק תהיו,
שתישארו,
שנים רבות,
עד ששוב ניפגש,
בתוך ליבכם.

הימים עברו,
ויש כאן בית
ויש כאן אור
של אהבתי

והגיע יום,
אל תוך הבית,
תהום שחור,
בפתח נשמתי

ואבקש עוד בקשה,
לתת שוב חיים,
למי שאהבתי
וגלים שפעם ראיתי
גם אתם תראו אותם

ואבקש עוד בקשה,
שרק תהיו,
שתישארו,
שנים רבות,
עד ששוב ניפגש,
קרוב לים